

Jelica Kiso

MESTO POD SUNCEM

u spiralama ogromnog puža
 gustiram slast samog
 postojanja
 među pulsirajućim zidovima
 svoje ćelije
 onirično je
 floralno
 mansarda-špiljica
 susiču
 škrguću
 podrhtavaju
 zarivena je u telo prirode
 što osnažuje njen rast
 broj prstenova se
 s godinama
 uvećao
 klice šarene su u građi prednjačile
 poslu drvodelje
 ...
 knjige su raspoređene
 prema čitanju
 valjaju se u mestu
 radilice
 krče šume
 sade mladice
 da bi umanjio nemost knjige
 Platon izmišlja platonski dijalog
 u skladištu na mansardi

živim
 u ove prve dane stvaranja
 tu stanujem
 osmatram možda lovim
 ne odvajajući se od
 stola
 i njegove blagotvorne
 ploče
 iza mene je operkulum

ispred je prozor
zasenčen mrežom
sa mnom su još
smeđi moljci
proizašli iz literature
s rečima
koje su zapisane
odavno

dobro došla kući
viču reptili
toplo mestašće ustuknu
izokrenuta soba
u obliku oblaka
neka nova svest
o prostranstvima
o suočljivostima

...
za moju majku
majku troje dece
za udovicu
zastupnicu prava svog pola
i njena majka je ostala
bez muža
i majka njene majke
otud linija odvažnih žena
koje upravljaju imanjem
treba biti računar
pa reprodukovati
sve te ginekokratske
elemente
majka zna
mrežni bog kotrlja se
parča
moja majka
danas je podložna
žurbi
u tolikim godinama
u dubokim majčinim
fiokama
svega ima tušta drača
tma mirisa bršljana
đumbira i krompira

...

izlazim na sunce
 žgam božji
 kao gušter
 grejem svoju otkopčanu
 košulju
 okolo su nabacana brda
 bregovi
 rastu i bubre
 u razvoju ukrug
 u vraćanju
 u pejzažnom kupletu
 defiksirano sve se susreće
 sa svim
 što živi na vidiku

snažne krošnjetine bacaju
 kratke napregnute senke
 označavaju sate dugog
 dana
 milioni zelenih listova
 milioni šašavih cvetnica
 mirisi insekti vreže struje
 sokovi iz zemlje
 pupčaju iznad bića
 u nemirima
 istisnuti

OŽILJENE MISLI

vraćanje u telo knjige
 sa federa sna u svakodnevicu
 mimo sreće i kraja s posterima prohujalim
 toga jutra u glasu s radija
 doviknutog dalje u nečije bistro
 protekle misli
 kroz tihi vazduh žute
 sobe
 u buđenju iz sna
 još je tu to buđenje
 kao slepi miš
 cakli se i leprša

pripada ravni razumevanja
tela u večnosti

...

literatura nije
ništa manje realna
od onoga što se naziva
realnost

ali

ne bi se mogao podneti roman
koji je
stalno smešan ili
samo patetičan
Horacije je govorio
da je u prirodi
umetnosti
da maskira umetničko
plavičasti stih
spomeničke oči
kakav san

...

teško je navesti
omiljenog pisca
kad vas interesuje
celokupna
književnost

...

na ulazu ona stoji da
u taj miris sna
tesne prorupljenosti
palimpsesta
u kapljicama posrče
mini-akcije
mini-eksplozije
čeljusti paučine

nelogično zauvek
san je vrsta pamćenja
organ prošlosti ulazi
u zagrljaj noći
bez izlaza sve
u snu ostaje unutra

u duši mekog nekoherentnog
čaršava

...

Po je smatrao da je pesma
intelektualna tvorevina
pesma je telo
kaže Elen Siksu

...

princip identiteta
sigurno
nije stvorio nijedan
političar
političar ne može biti
sasvim iskren
političar je jedna vrsta
ogledala ili eha
politika ne donosi rezon
danas slava može da bude
rezultat nekakvog lukavstva

...

čaša vode
titravi pepito
važno je verovati
objektivnost je pretenciozna
belo je *blanco*
crno je bez boje
ideja smrti je vezana
za pojam
bez boje
univerzum pripada
fantastičnoj
književ-
nosti
izgubljeni u praznini
no sačuvani belinom obuhvaćeni
vidljivim slovima nasuprot
što se upadljivo
nameću
pogledu